

WÕTA ja LOE!

№ 4. — VIII. aastakäik.

Kas Jeesus oli Jumala Poeg?

Ühel päeval pimestajid surmarjud Thomas Carlyle kodu, jättes teda murfuna ja libestununa. Et teda trööstida, üks ta sõber luges talle Jeesuse juure köofufe: „Teie süda ärgu olgu mitte turb. Minu Isa majas on palju eluasemeid.“

„Tõesti“, kaffestas teda Carlyle, „kui Jeesus oli Jumal, siis oli tal õigus öelda seda, kuid kui ta oli waid inimene, mis wõis ta teada enam kui meie ülejäanudki?“ Selle ajani Carlyle oli Jeesuse jumalikkuse küsimusele kui mil-lelegi ebapraktilisele pööranud wähe fähelepanu. Kuid nüüd seistes film-silma wastu rööwkäigu ees, leidis ta, et see oli kõige fähhtjam küsimus.

Sarnaselt juhtub nii mõnegagi. Inimene peab wahelt läbi pimedate fundide minema, enne kui ta

murfuna arusaamisele tuleb Jumala ja Jeesuse wajadusest oma elu. Need on küll libedad, kuid siiski nii wajalikud õppetunnid. Surm, haigused, kannafused—kõik teeniwad õpetajatena jumalikus koolis, kellede läbi Jumal meid fahab arusaamisele tuua kui fühjised me öleme ja kui fähhtis on fähelepanu pöörata elu suurimaile küsimusele. Kui on haigus wõi häda, ehk ijegi surm astunud sinu majja, siis tea, et Jumal on faafnud sulle kodukooliõpetaja, et sulle õpetada kõige wajalikumat asja fiin elus ja igawikus. Kuid on ka jarnafeid, kes ka seda õpetust wastu ei wõta, ifka kangeks jääwad ning seega wajuwad aina suuremasse hingepimedusse. See on suur õnn armuajas Jeesust wastu wõtta oma ifikliku õnnistegijana. Tema jagab lohufust ka surmaöös.

Sõnum, millel oli mõju.

Kui wennastefoguduse misjonärid läksid Orwõnimaale 1733. aastal, siis algasid nad õpetama paganaid lootes nii neid effe walmistada sügawamatele ewangeeli-umitõbedele. Kuid nad ei näinud mingit tagajärge, paganad wae-walk hoolisid nende õpetusest. Nii

kestis see 5 aastat. Umbes juuni algul 1738, kui wend Berk, üks neist misjonäridest, oli kõlkimas Ewangeeliumi, tuli ta mõttele hafata neile effe lugema ristilöömise lugu. Üks neist tuli kohe pafutundmisele ja warsti peale selle tunnistas juba teistele Kristusest.

Mitmed feised Jamuti. Sellest elimehest pöördunust tuli taasmaalaste õpataja ja jäffas seda föödustawalk funi Jurmani. Müüd mõistfid misjonärid, kuidas kõige parem paganate südameid wõifa.

Tegelik armastus.

Uhes foolis Inglismaal oli teiste hulgas ka 8 juudi last õppimas. Nende elu tehti seal wäga kibedaks pilkamiste ja tagakuusamiste läbi. Neid kutsuti mitmesuguste sõimunimedega nende koolijelkijaliste poolt. Tänewail pilluti neid kiwidega. Uhel päewal jookfis keegi naine nende poiste ja nende tagakuusajate wahese, hüüdes: „Stop! Kui tahate wiisata, siis peate esimesena minu pihta wistama.“ Särgrmine kiwi fabas teda ja kofe selle peale jookfid pealefungijad laiali. Kufjudes hirmunud juudi poisi enda juurde, ütles see naine: „Ma kaitsejin feid täna sellepärast, et mu parim sõber on juuf. Feid on õpetatud wihtama teda, kuid ta armastab feid. Ta nimi on Jeesus.“ Need poisid leidfidki warsti Önnistegija ja nüüd on 6 neist Sumala riigi föös.

Ödnum ristift on ifka weel Sumala wägi, mis uuendab inim-südameid. Ei õpetus, haridus ega muud inimlikud abinõud jaada seda forda, mis on nii omane ewangeliumi kuulutusele.

Ösimene seeme, mis nende südamesse sai külwatud, oli selle naise jüdamliku taastunde ja armastuse läbi.

Sama Önnistegija on näidanud oma armastust meie huffuwate, pattudest tagakuusatud ja Jurmale mõistefute wastu seega, et ta astus meie wahese. Ta wõttis kõif hoobid wastu, mis oleffid pidanud meid tabama. Wiis haawa, milledest woolas püha, ilmjuüfa weri, räägiwad meile, et jumalik wahemees on endale wõtnud karistuse meie eest. Ta on ka praegu faewas. Öo, kuis armastab ta kõiki, kõige wiletsamaidki. Ta on walmis igaf patust wastu wõtma ja päästma. Ta wõib ka seda. Tuhandes wõiwad funnistada sellest, et ta neid on päästnud. Mifs ei wõiks jinagi jaada päästefud?

Ö.

Jeefuse kohtunikkude ja tapjate faatus.

Enne, kui Jeesus risti löödi, poos Juudas end meeleheites puukoffa. Särgrmilisel aastal Kaiwas kaotas oma ülempreestri-koha. Herodes, kellest keiser wõttis ka kuningamefi, juri wiletsuses wõõrsil. Asna warsti ristilöömise järel kaotas Pilatus maawalifsejamefi ja aeti wälja kodumaalt. Puudufes ja wiletsufes elas ta

mõni aeg, mille järel tappis ife-enefe, jäffes järele neefud nime. Anna maja häwitas juufide jõuf, kes wedafid Anna poja mööda tänewaid piinates ja tappes wiimaks. Seruusalema wallufafid roomlased ja häwitaufid täiesti. Kümnefe tuhandese wiisi linnaelanikke löödi risti, ifegi niipalju, et Josefuse jutustufe järgi Seruu-

Jalema ümbrus oli nii tihedalt fäis riste, et ei leidunud waba paifa, kus oleks neid weel wõinud püstitada. Linna ärawõitmise järel tuhanded ja taas tuhanded juudid müüdi orjeks, kusjuures müügihind oli madalam kui see wilets annetus, mille Suudas sai palgaks Jeesuse äraandmise eest. Sest ajast peale Palestiina on ol-

nud rõhumise, nälja, sõja ja rööwimiste pesapaigaks. Suudid, laialipillatuna ümber maailma, moodustawad kõikidest põlatud, faga kiusatud, wande alla pandud, wihatud ja pilgatud rahwa. Edepoolest juutide kirjendamine: „Tema weri fulgu meie ja meie lasse peale,“ on saanud offese ja selge wastufe.

Maailma häbisammas.

Palju ausambaid on püstitatud maailma fähfamatete teelastele ja paljusid paiku ehivad mälestusmonumendid suurte ajalooliste sündmuste fähistamiseks. Kõige nende tuhandete ausammaste kõrwal on üks, mida wõiksime küll õigusega nimetada maailma häbisambaks, sest see ilmutab kõige karjuwamalt maailma häbi, inimkonna südameteoorust ja madalust.

Seal löödi risti puhtaim, parim inimsoo hulgast — Jeesus Kirsfus. Sumal oli saafunud armastuses oma Poja, kuid inimkond oli nii toores ja mädanenud oma pattudes, et ta heitis oma kestelt wälja Sumala — õi risti Sumala Poja. See on inimkonna suurim ja mustem häbiplakk, tegu, mida taewas ja päikeneqi pidid kaetud palgeil jäloma. Wõib-olla weel suurimat kuritegu?

Kuid Kolgata rist jutustab ka suurest a r m a s f u j e s t inimeste wastu. Jeesuse surm on saanud meile eluks, ta weri lunastushinnaks, mille läbi wõib leida päästmise patuseimigi inimene, kes murdud südamega põlwitab risti all. Seal algab uus elu. Seal tõmbab Sumal risti üle meie wõla-kirja ja kuulutab: „See on maksud!“ Wõta see usus wastu!

Laulud.

Viisil: Las ma lähen. P. 486.

Tallete, fallette, Kallis hingepeinte, Südameest sind palun väga,
Lase mind, kui waewab häda, Mäha sind, mu Jeesufe!

Aita mind, .: Et ma fruiist teenin sind! Oma haarwusje mind
peida, Seal wõin kindlat rahu leida, Kui mu süda araks läind.

Werega, .: Minu südant puhasta! Tõmba ja mind oma ligi,
Siis ei wõi mind ükski wägi Sinust ära fistuda.

Talle k. nr. 16.

Viisil: Nüüd oe see päev ju lõppenud. P. 18.

Nüüd läbi waimus Kolgatal', Kus Jeesus kannatas. Ta suri seal,
kui ohwritall, Kui ta meid lunastas.

R o o r Jeesus suri mu eest, .: Maailma Ornistegija On
jurnud minu eest.

Hing, mõtle järel' südamest, Kui kallis oled ja, Et Jumata Poeg
sinu eest On pidand surema.

Oh wõtkem wastu armu nüüd, Mis meile pakub ta, Ta annab
andeks meie süüd, Meid peseb werega.

Talle k. nr. 115.

Viisil: Jeesus, tule minule. P. 59.

Isjand, kanna oma last, Aita teda wägewast. Kõigis elu wõit-
lustes, Minu ainus abimees.

R o o r : Kanna, kanna, Kanna mind ju rüppe sees. Kui
kõik kõigub minu ees, Ole ja mu abimees.

Sa mu kindel warjupaik, Hoiad mind kui filp ja mõõt, Sinu ar-
mu hõlma all Sulge on ju nõder tall.

Kõik mu loofus on su peal, Igal pool ja igal a'al, Sinu käest ma
finni pean, Kuni Ja kotta saan.

Sinu armu tänujest, Mis on lahsti minu eest, Saan ma kõik, mis
puudub mull' Au ja kiitus olgu sull'!

Talle k. nr. 23.

Omal viisil. 445.

Seft Jeesu nime ülendage, Seal armuallit alanud, Sealt saamad
kõjufust ja wäge Kõik, kes on kroonil ehitud: Kuis kummardawad
nende wäed, Kuis läewad risi palwetäed.

Vastutav toimetaja ja väljaandja Peeter Sink. „Wõta ja loe“ hind 4 2 senti,
10 tükki — 15 s. Ilmub 1 kord kuus. Maksab aastas 30 s. poolaastas 20 s.,
välismaale 60 s. aastas. Tellige, levitage ja paluge! Toetusi traktaat-misjoni
hääks ja kaastõid saata toimetajale Päikese 5—7, Tallinn. Tel. 446-22

Posti jooksev arve Nr. 353.

„Külwaja“ tr., Rataskaewu 6

Ilmub 3. veebruaril 1939. aastal.